

Κυνήγα τούς Φελλάχους με μπόμπες και μυδράλια,
και στήνε πυραμίδες μ' Αράπηδων κεφάλια.

Στὴν Αἴγυπτο μὰς ἦλθαν οἱ φίλοι μας Ἑγγλέζοι·
ἐγκρέμισε μιὰ μπάλα τὸ κράτος τ' Ἀραβῆ·
Λουκούλειο γιὰ ὅλους ἀπλόνηται Τραπέζι,
καὶ ἡ Ἑλλὰς θὰ πάρη κουρμάδες γι' ἀμοιβή.
Λοιπὸν 'στὸ πόδι ὅλοι, 'στὴν Αἴγυπτο νὰ πάμε,
καὶ καπαμᾶ 'στὸ φούρνο τὸν Ἀραβῆ νὰ φάμε.

Souris.

ΤΙ ΚΟΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΟΝ

Δράμα αὐτὸ τὸ αἰγυπτιακόν! Εἰς ἀρχικυρίαρχος — ὁ
Σουλτάνος — τοῦ ὁποίου ὁ ἀντιπρόσωπος σώζεται ἔως
κολυμβῶν ἐπὶ ἀγγλικῷ πλοίου. Εἰς ὑποκυρίαρχος — ὁ ἀν-
τιβασιλεὺς — τίς οἶδε εἰς τί μετημφισμένους δραπετεύει
καὶ αὐτὸς καὶ τίθεται ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Σέϋμουρ.
Οἱ μισοὶ Αἰγύπτιοι Μεγιστᾶνες μετὰ τὸν ἀντιβασιλέα· οἱ
ἄλλοι μισοὶ μετὰ τὸν Ἀραβῆν. Αὐτὸς καὶ ὁ στρατὸς φεύ-
γοντες τὰς ἀγγλικὰς βόμβας τρέπονται πρὸς τὸ ἐσωτε-
ρικόν· ὁ Ἀραβῆ γίνεται ἀγνώστου διαμονῆς· ὅπισθεν
αὐτοῦ ὑψοῦνται γλώσσαι πύρινοι, λείχουσιν πλατείας,
μέγαρα, οἰκίαι, ἀνάκτορα, προξενεῖα. Ἐξῶθεν τῆς
Ἀλεξανδρείας ὁ Σέϋμουρ μετὰ τὰ θωρηκτὰ δεσπόζει τῆς
πόλεως, ἀλλ' ὅχι καὶ τῆς ἀνταρσίας. Ὁ βομβαρδισμὸς
ἀρχίζει μετὰ ἐξακοσίους ναύτας καὶ στρατιώτας! Καὶ ἂν
ἐπανεέλθῃ ὁ Ἀραβῆ μετὰ δεκακισχιλίου; Καὶ ἂν ἐξεγείρῃ
ὅλας τὰς ἀγρίας φυλάς; Ἐν τούτοις αἱ σχέσεις τῆς Γαλ-

λίας καὶ τῆς Ἀγγλίας εἶναι μέλι καὶ γάλα, ἀδιέφορον
ἂν ἡ μία τρώγῃ τὴν ἄλλην καὶ τρώγονται αἱ δύο μαζύ.
Καὶ ἐπανερχόμεθα τώρα εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀποκαταστά-
σεως τῆς τάξεως ὑπὸ τοῦ ἀντιβασιλέως μετὰ τοὺς ὀλίγους
ἱππεῖς τοὺς ὁποίους ἄφησεν ὁ Ἀραβῆ! Ἐλησμονήσαμεν
καὶ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς Πύλης νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα εἰρη-
νικῶς! Ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι ὅλον αὐτὸ τὸ δράμα εἶναι
μία αἱματηρὰ παντομίμα. Αἱματηρὰ, διότι δυστυχῶς τὸ
πρόσωπον τοῦ παλατιοῦ, τοῦ τρώγοντος συνήθως ξύλο,
τὸ διαδραματίζουν ἄθωοι εὐρωπαϊκοὶ πληθυσμοὶ πίπτον-
τες ὑπὸ τὰ λεμπούτια τῶν φελλάχων καὶ τὰς μαχαίρας
τῶν Βεδουίνων. Κατὰ τὰ ἄλλα ἡ Ἀγγλία κοροϊδεύει
τὴν Γαλλίαν, ἡ Γαλλία τὴν Ἀγγλίαν, αἱ δύο ὁμοῦ κο-
ροϊδεύουν τὴν Πύλιν, ἡ Πύλι αὐτὰς, ὁ Βίσημαρ ὅλους,
ὁ Δερβίς κοροϊδεύει τὸν Ἀραβῆ, ὁ Ἀραβῆ τὸν Δερβίς, αὐ-
τὸς τὸν Κεδίβην καὶ ὁ Κεδίβης ἂν δὲν παρερρόνησεν
ἕως τώρα, μόνον διὰ τοῦτο ἀξίζει νὰ μείνῃ ἀντιβασιλεὺς.
Ἄς ἴδωμεν τίς θὰ εἶναι ὁ τελευταῖος γελάσων!

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Εἰς τὴν Τραπεζοῦπολιν τοῦ Γιαννοπούλου :
— Σοῦ ἔχω ἓνα διαβολοσυναχί!.. Τί κάνεις ἐσὺ
ὅταν εἶσαι συναχωμένος ;
— Ἐγὼ, ὅταν εἶμαι συνοχομένος ; πτερνί-
ζουμαι.

Εἰς τὸ Διδασκαλεῖον διδάσκειται ἡ Πραγματογνωσία :
Ὁ λόγος περὶ τοῦ Κόκορα.
— Καὶ εἰς τί μὰς χρησιμεύει ὁ κόκορος, ἐρωτᾷ ὁ δι-
δάσκαλος;

Ἀνατολίτης, ἀλλ' ὁ σημερινὸς καὶ τότε ρήτωρ :

— Ντόκτωρ, ἐφώνησε μετὰ πνιγομένην φωνὴν ἐκ τῆς
βίβας, κύριε Ντόκτωρ, Ντοκτόρων, ἀπάντων Ντόκτωρ, Ἀ-
σκληπιεῖ τῶν Ἀσκληπιᾶδων, Ἀσκληπιεῖ τοῦ Ἀσκληπιοῦ,
Πύρλα τῶν ἱατρῶν, ἐδῶ, ἐκεῖ, παρκατάω, σ' αὐτὸ τὸ μέ-
ρος, δεξιὰ, ἀριστερὰ, ἐν τῷ μέσῳ, μεταξὺ σώματος καὶ
μὴ σώματος, κᾶπου, εἰς ἓνα μέρος, ἀκαταλόγιστον μέρος,
αἰθάνομαι κᾶτι ἀνέκφραστα εἰς τὴν ἱατρικὴν ἐπιστημο-
νικότητα τῆς γλώσσης, τί με συμβουλεύεις νὰ κάμω ;
Νὰ, πιάσε καὶ τὸν σφιγμόν μου, πιάσε, καὶ θὰ ἴδῃς, ὅτι
κτυπᾷ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἀπ' ὅπου κι' ἂν πιάσῃς.
Εἶνε, ἔσως, Ντόκτωρ, καρδιοκτύπι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ
ἐκρημνίσθηκα μέσα στὴ βαρέλα, ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν ἐθνι-
κὸν ἔνεκα.

— Ἐτσι αἶ ; Ἄν ἀληθεύῃ αὐτὸ, θὰ πῇ ὅτι εἶνε ἀλή-
θεια. Τρέχα, δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολῆς, εἶνε κατεπεῖγον,
τρέχα, πῆγαινε στὸν Ὁρφανίδην, στὸν Μακκᾶ, στὸν Ἀρε-
ταῖο, στὸν Πρετεντέρ, στὸν Τράϊμπερ, καὶ λοιποὺς τσαρ-
λατάνους, νὰ κάμουν διάγνωσιν τῆς νόσου τῆς ἀσθενείας
σου, καὶ ἔπειτα δρᾶμε τρεχούμενος πρὸς ἐμὲ γιὰ νὰ τοὺς
ὑποδείξω, μετὰ τὴν διάγνωσίν των, ὅτι εἶνε ἐναγεῖς ἱα-
τροί, ἀνάπλεοι πάσης μεστής ἀμαθείας . . . Ἐπῆγες ;
Πολὺ καλὰ, τὰμ πολὺ καλὰ, καθὼς λέγουν οἱ γερμανοί
σας. Καὶ τί σοῦ εἶπαν ; Σοῦ εἶπαν ὅτι ἔχεις τὴν νόσον
ποῦ σοῦ εἶπα ἐγώ. Τὸ εἴξουρα . . . Τσαρλατάνοι ! Καὶ τί
ἄλλο ἔχουν νὰ εἰποῦν παρὰ ὅσα λέγω ἐγώ ; Ποίου βαθμοῦ

σφιγμοῦ σὲ βρῆκαν ; Ὅσων εἶπα κ' ἐγώ. Τὸ εἴξουρα. Τὸ
διέγνωσαν. Ἀλλὰ δὲν ἔχει ἔτσι. Ὁ βαθμὸς τοῦ σφιγμοῦ
σου εἶνε κατωτέρου βαθμοῦ σφιγμοῦ, εἶνε σφιγμὸς σφιγ-
μοῦ. Δὲν εἶνε ἔτσι. Θέλεις ἓνα καθάρσιον ἀνωθεν καὶ ἓνα
εὐκόλιον κάτωθεν. Ὡστε νὰ συρῶν καὶ ἀποπᾶν καὶ
ἀποκάτω, ἐπὶ τὸ ἐπισημότερον, εἰς τρόπον ποῦ νὰ μὴ
κρατιέσε, πρὸς τιμὴν τῆς ἐπιστήμης . . . Τί εἶπες πῶς
αἰσθάνεσαι ;

— Κυττήματα τῆς καρδιάς.
— Τὸ διέγνωσα. Εἶπες, δηλαδὴ διέγνωσα, ὅτι ἀγα-
πᾶς συμπαθητικῶς μιὰν γυναῖκα ; Αἶ ;

— Ἐτσι μοῦ φαίνεται.

— Δὲν σοῦ φαίνεται τίποτε, τὸ γνωρίζεις, εἶνε τῆς
ἀσθενείας. Εἶνε ὅπως ὁ θερμαζόμενος, ποῦ νομίζει πῶς
βλέπει κᾶτι τι καὶ δὲν βλέπει τίποτα . . . Καὶ ἀπὸ ποῖον
μέρος τῆς καρδιάς τὴν ἀγαπᾷς ; Ἀπὸ τὸ δεξιὸν ἢ τὸ ἀρι-
στερόν ;

— Κύριε Ντόκ, εἶπεν ὁ Ῥάλλης, τὸ αἰσθάνεται αὐτὸ
ἐν τῷ μέσῳ.

— Δὲν ῥωτᾷ σέ. Σὺ εἶσαι κράσεως ἀθυροστομικῆς, καὶ
κρῖμα τὸν πατέρα ποῦ ἔχεις. Λέγε, κύριε ἀσθενῆ. Σοῦ
πονεῖ ἡ καρδιά ; θέλει γιαντρικὸ νὰ γιάνῃ. Δὲν σοῦ πονεῖ ;
Πάλι πρέπει νὰ γιάνῃ νὰ μὴ σοῦ πονέσῃ. Πονεῖς, δὲν
πονεῖς, ἀσθενεῖς δὲν ἀσθενεῖς, πρέπει νὰ πάρῃς γιαντρικὸ
διὰ νὰ γιάνῃς. Εἶσαι ὑγιής καὶ δὲν ἐπῆρες γιαντρικὸ ;

- Νὰ μὰς φυλάγῃ τῆς ὀρνίθες, ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς.
- Καὶ εἰς τί ἄλλο;
- Νὰ μὰς ξυπνᾷ τὸ πρωῒ.
- Καὶ εἰς τί ἄλλο; ἐπιμένει ἐρωτῶν ὁ ἀμείλικτος διδάσκαλος.

Ὁ δὲ μαθητὴς μετ' ἀνυπομονησίας καὶ ὀλίγου θυμοῦ:

- Νὰ πηδᾷ τῆς ὀρνίθες, νὰ κάμνουν αὐγά.

ΘΩΩΡΟΓΙΑΝΝΟΥΛΑ.

Σὺν νὰ μὴν ἔφθαναν, κυρία Θωωρογιαννοῦλα
Τὰ σάλλα σας μεσ' τὴ βουλὴ καὶ ἡ σουμάδα,
Σὺν νὰ μὴν ἔφθαν' ἡ Πρωτὰ ἡ σαχλοῦλα,
Κι' ὅλων τῶν Ἡμετέρων ἡ Δημητρακάδα
Σὺν νὰ μὴν ἔφθάνεν ἡ τόση ἀχαμνότης,
Μακαρευθήκατε ἀκόμη ὡς.... Τοξότης!

Αὐτὸ σας τὸ μασκάρεμα Madame Γιαννοῦλα,
Μοῦ ἐνθυμίζει—ἀνάποδα τὸν Ἀχιλλέα.
Θυμοῦμαι ἐκεῖνος ἀπλῶσε σὲ μιὰ σακοῦλα
Ποῦ εἶχ' ἀσπίδα, δόρυ καὶ περικεφαλαία.
Τώρα καὶ σεῖς ἂν θέλατε ἄρματα πρώτης
Ἄς γίνουσθαι τοξόταινα, μὰ ὄχι Τοξότης.

Πρίτα.

Η ΜΑΓΕΥΜΕΝΗ ΑΧΛΑΔΙΑ

Ὁ Νικόστρατος ἦτο εὐπατρίδης ἐξ Ἀργούς, πόλεως ἀρχαιοτάτης τῆς Ἀργολίδος, ὀλιγώτερον ἐνδόξου σήμερον διὰ τὰ πλούτη της παρ' ὅσον ἄλλοτε διὰ τοὺς βιαιεῖς της. Ὁ εὐπατρίδης οὗτος φθάσας εἰς ἡλικίαν προ-

εῖσαι ἀσθενὴς τότε, διότι δὲν οὐρεῖς νὰ πάρῃς γιαντρικό. Σκριψίμους.

— Ζήτω τὸ ἔθνος! Ἐπανεστάτῃσε τὸ Ναύπλιον, ἐφώτισε τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσερχόμενος ἀσθμαίνων ὁ Δημήτριος Κουμουνδοῦρος.

Πάντες ἔμειναν κεχηνότες καὶ μόνῃ ἡ Μαριγούλα ἐσχίσε ἀκαριαίως ἓνα φύλλο τοῦ κοκκίνου φουστανιοῦ της βεήσασα:

— Φίλοι, ἰδοὺ τὸ σημεῖον τῆς ἐπαναστάσεως, τὸ ράκος αὐτὸ τὸ κόκκινον.

(Ἐπεται συνέχεια)

Παληάνθρωπος.

θεδηκυῖαν ἤδη, ἠθέλησε νὰ λάβῃ σύζυγον ὅπως τὸν περιποιηθῇ κατὰ τὸ γῆρας του, καὶ ἐνυμφεύθη τὴν Λυδίαν, εὐγενῆ νεάνιδα, ἀξιεράστον, χαρίεσσαν, ἀλλὰ καὶ ἐωτότροπον. Ἐπειδὴ ἦτο πλουσιώτατος, ἐδαπάνῃ πολλὰ. Τὸ κατέχον αὐτὸν πάθος ἦτο τὸ κυνήγιον, καὶ εἶχε πολλοὺς θηρευτικούς κύνας, πολλὰ θηρευτικὰ πτηνὰ, καὶ πλείστους ὑπηρέτας. Νεανίας τις ὀνομαζόμενος Πύρρος, ὠραίος, εὐεidéστατος καὶ δεξιώτατος εἰς πᾶν ὃ, τι ἐπεχειρεῖ, ἦτο ὁ προσφιλέστερος πάντων τῶν θεραπόντων του καὶ ὁ μᾶλλον ἐμπεπιστευμένος αὐτοῦ. Ἡ σύζυγός του τὸν ἠγάπησε, ἀλλὰ τόσον περιπαθῶς, ὥστε μόνον ὅταν τὸν ἐβλεπε ἢ τῷ ὠμίλει ἦτο εὐτυχής. Ὁ νεανίας εἴτε διότι δὲν τὸ ἐνόησε διόλου, εἴτε διότι δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ ἐννοήσῃ, προσηνέχθη πρὸς αὐτὴν ὅπως πρότερον, δηλαδὴ μετὰ πολλῆς ἀδιαφορίας. Ἡ Λυδία ἐλυπήθη πολὺ, καὶ μὴ δυναμένη πλέον νὰ καταστείλῃ τὸ πάθος της, ἀπεφάσισε νὰ τὸ καταστήσῃ γνωστὸν πρὸς αὐτόν. Μετεχειρίσθη πρὸς τοῦτο τὴν θαλαμηπόλον της, ὀνομαζομένην Λούσκαν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐτρέφε πολλὴν ἀγάπην καὶ ἐμπιστοσύνην.

— Κόρη μου, τῇ λέγει μίαν ἡμέραν, αἱ εὐεργεσίαι τὰς ὁποίας ἔλαβες ἀπὸ ἐμὲ, καὶ ἡ ἀφοσίωσις τὴν ὁποίαν πάντοτε μοῦ ἐδείξεις, μὲ βεβαιόνουν περὶ τῆς εὐπειθείας καὶ τῆς ἐχεμυθίας σου· ἀλλὰ, πρὸ πάντων, πρόσεξε νὰ μὴ εἴπῃς τίποτε εἰς κανένα ἀπὸ ὅσα θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Εἶμαι νέα, ὑγιεστάτη, ὅπως βλέπεις· ἔχω κίλλος καὶ πλοῦτον, καὶ δὲν θὰ ἐπεθύμουν τίποτε πλέον, ἂν ὁ σύζυγός μου εἶχε τὴν ἰδικὴν μου ἡλικίαν καὶ τὰς ἰδικὰς μου ὀρέξεις. Μὲ ἄλλους λόγους, δὲν μὲ ικανοποιεῖ ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἡδύτερον εἰς τὰς γυναῖκας ἄρθρον τοῦ γάμου, καὶ σοὶ ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶμαι διόλου ἐχθρὰ πρὸς ἐμαυτὴν, ὥστε νὰ μὴ ζητήσω ἀλλαχόθεν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν εὐρίσκω ἐν αὐτῇ. Ὑπαδρευόμεθα ὅπως ἀπολαύσωμεν τὰς ἐρωτικὰς ἡδονάς, καὶ ἐγὼ αὐτὰς ἀκριβῶς ἐστερήθην. Πρὸς ικανοποίησιν καὶ ταύτης σου τῆς ἐπιθυμίας, ἔρριψα τὸ βλέμμα μου ἐπὶ τοῦ Πύρρου, ὅπως ἀντικαταστήσῃ κατὰ τοῦτο τὸν σύζυγόν μου. Εἶνε τίμιος καὶ πολὺ ἀξιαγάπητος νέος, καὶ τὸν ἐκρίνα ἀξιώτερον τῆς εὐνοίας ταύτης παρὰ πάντα ἄλλον. Δὲν θὰ σοὶ ἀποκρίψω ὅτι τὸν ἀγαπῶ ἐμμανῶς, καὶ ὅτι νύκτα καὶ ἡμέραν αὐτὸν συλλογίζομαι. Δὲν εἰμποροῦμεν νὰ ἐξουσιάζωμεν τὴν καρδίαν μας· τὴν ἰδικὴν μου δὲ καρδίαν τὴν ἐξουσιάζει ἐκεῖνος ὁλόκληρον, καὶ ἂν δὲν κορέτῃ μετ' ὀλίγον τὴν ἐπιθυμίαν μου, νομίζω ὅτι θ' ἀποθάνω ἐκ λύπης. Λιπὸν, Λούσκα μου, ἂν ἐνδιαφέρεσαι διὰ τὴν ἡσυχίαν μου καὶ τὴν ζωὴν μου, γνωστοποιήσέ τῃ, μὲ οἰαδήποτε μέτρα νομίσης καταλληλότερα, ποῖα εἶνε τὰ πρὸς αὐτὸν αἰσθήματά του, καὶ προσπάθησον νὰ τὸν πείσῃς νὰ ἔρχεται νὰ μ' εὐρίσκῃ ὡσάκις ἠθελες τὸν παρακαλέσει ἐκ μέρους μου.

Ἡ θαλαμηπόλος ὑπεσχέθη σύνεσιν καὶ ἐχεμυθίαν εἰς τὴν δέσποινά της, καὶ δὲν ἐδράδυνε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολὴν αὐτῆς. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, εὗρεν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσῃ κατὰ μόναν πρὸς τὸν Πύρρον, καὶ τῷ ἀνεκοίνωσε τὰς διαθέσεις τῆς Λυδίας ὅσον ἡδύνατο εὐγλωττότερον. Ὁ νεανίας, ὅστις πράγματι δὲν ἐνόησε ὅτι ἐνέπνευσε τοιοῦτο πάθος πρὸς τὴν κυρίαν του, ἐξεπλάγη πολὺ ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησιν· φοβούμενος μὴ εἶνε παγίς τις ὅπως τὸν δοκιμάσῃ, ἀπήντησεν ἀποτόμως:—Δὲν εἰμπορῶ νὰ πείσῃς ὅτι αὐτὸ τὸ ὅποιον μοῦ λέγεις εἶνε ἀληθές· εἶνε ἐδύνατον ἢ κυρία νὰ σοὶ ἀνέθηκε τοιαύτην ἐντολήν, ἀλ-